

θυμόν, νόδον, μένος ἔχειν, κτλ. — ὡσαύτως, ἔγω, ύψισταμαι, πάσχω, ἀλγεα Ε. 895, κτλ. ἀχεα θυμῷ Γ. 412· πένθος μετά φρεσὶ Ω. 105· πένθος φρεσὶ 'Οδ. Η. 219· πόνουν.. καὶ δίζην 'Ιλ. Ν. 2· 'Οδ. Θ. 529· οὐδὲν βίαιον 'Ηρόδ. 3.15· οὐτω καὶ παρ' 'Αττ., αἰσχύνην. ἐπιθυμίαν, φροντίδαν ἔχειν, κτλ., περιφραστ. ἀντί αἰσχύνεσθαι, ἐπιθυμεῖν, φροντίζειν, κτλ. · ποθῆν Ἑχ. τινὸς = ποθεῖν, 'Ιλ. Ζ. 362. ἐποίευεται ἔχ. τινὶ = κοτεῖσθαι, Ν. 517· πρβλ. μομφῇ πήδημα II. κτλ.: — οὐτα συγνάκις καὶ μετὰ προθ., ἔχω τινὰ ἐν ὄργῃ (ἢ ἀπλῶς ὄργῃ), διατείῶ ὠργισμένος ἐναντίον τινός, οὐτως ἐν ὄργῃ είχον οἱ πλείους τοὺς Ἀγρινοίους Θουκ. 2.8· ἐν δρρωδίᾳ τι ἔχ. αὐτός 89· τοῦς ἐν λ. διά Α. I. 1. b· ἀνά στρόμα, ἐν στόματι, ἢ διά στόματος ἔχ., ἵδε στόμα I. 3. — 'Αλλ.' αὐταὶ αἱ φρέσεις συγνάκις πάσχουσι μετάσειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχω γῆρας εύρισκομενος: γῆρας ἔχει με 'Ιλ. Σ. 515· γέλως ἔχει μιν 'Οδ. Θ. 344· οὐτως, ἀμηχανίη, θάλισσ, κλέος, αἴσα ἔχει τινά 'Ομ. · ὡς σφεας ἡσυχίη τῆς πολιορκίκης ἔσχε 'Ηρόδ. Δ. 135· βίος ἔχει τινά Σοφ. 'Ηλ. 225· πρβλ. ἀδαμακονί, χαλεφροσύνη, κτλ. ὡσαύτως, ἐπὶ ἑπτερικών προσαγάπων, αἴθρη ἔχει κορυφὴν 'Οδ. Μ. 76· μένος ἥτελοιο ἔχει μιν Κ. 160· σε οῖνος ἔχει φρένας Σ. 331· ἔχει βέλος δέεν γυναικά, ἐπὶ γυναικὸς ὀδίνουσης, 'Ιλ. Δ. 269· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἔχεσθαι κακότητι καὶ ἀλγεσι, ἀχέεσοι, θυμῷ, κωκυτῶ καὶ οἰμογῇ, ὡς τὸ Λατ. τενεῖ, 'Ομ. ἀγρυπνίῃσι, δργῇ 'Ηρόδ. ὑπὸ πυρετοῦ 'Ιππ.. ἐν ἀπόρῳ, ἐν ἐξυποραῖς, κτλ., Θουκ., Πλάτ. κτλ. ⑨) ἔχω ἐμπειρία πράγματος τινος, γινωσκω, ἐννοῶ, δημήσιν Πιπών 'Ιλ. Ρ. 476· τέχνην 'Ησ. Θ. 770· πάντ' ἔχεις λογον Δισχύλ. 'Άγ. 582· ἔγετε τὸ πρᾶγμα Σοφ. Φιλ. 789, πρβλ. Εὐρ. 'Δλκ. 51· ἔχεις τι; ὡς τὸ Λατ. tenes; πηρε; τίπον; 'κατάλαβες'; 'Αριστοφ. Νερ. 732· ἔχεις τοῦτο ισχυρῶς; Πλάτ. Θεατ. 154Δ· γυνικῶ, εἰξεύρω, εἰ τιν' ἀλλήν μαντική ἔχεις δέδον Σοφ. Ο. Τ. 311. Εὐρ. 'Ορ. 778· ⑩) συνεπάρχωμι, φέρω, προξενῶ, Ελείθιευμι.. ὑδάντας ἔγουσαι 'Ιλ. Δ. 272· καναγήν ἔχε Π. 105, 794· ἔχων βοήν, ἐπὶ αὐλῶν, Σ. 495· τέλος ἔχει δαιμων βροτοῖς Εὐρ. 'Ορ. 1545· τοῦτο ἀπιστίαν, ταῦτ' δργήν ἔχει Δημ. 142. 27. κτλ. · τοῦ ἀγανακτησις, κατάμεμψις. ⑪) ἔχειν σταθμὸν, ἔχω βάρος, τοῦ ἐν λ. σταθμὸς III. 2. ⑫) μετὰ δευτέρας αἵτ., ἢ ταῖς εἶναι κατηγορούμενον τῆς πρώτης, 'Ορφέα ἀνακτ' ἔχειν Εὐριπ. 'Ιππ. 953, τοῦ ἐπωμοτοῦ Η· γελῶσι παιδιάν ἔχοντες τὸν ἐκείνου θάνατον Στέλευκος Α'. Αθην. 155Ε· πρβλ. Η. 12.

II. κρατῶ, ①) κρατῶ, ἔχειν χεροῖν, ἐν χεροῖν, μετὰ χεροῖν, κτλ., τοῦ ἐν λ. χειρί· μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχειν 'Ιλ. Ν. 200· πρόσθεν ἔχ. ἀσπίδα Ν. 157· υψοῦ κάρη Ζ. 509· υπέρ πασῶν 'Οδ. Ζ. 107· δπιθεν 'Ιλ. Ψ. 136· κρατῶ τι χάριν τινος;, ως βοήθω αὐτοῦ, Ι. 209, πρβλ. Ν. 600· κρατῶ ὑψηλά, ὑποβαστάκω, σηκώνω, ούρανδν.. κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτησι χέρεσσι 'Ησ. Θ. 517, 746, τοῦ ἐν λ. ἀμφιεις: οὐτως, ἔχει δέ τε κιονας, ἐπὶ τοῦ 'Ἀτλαντος, 'Οδ. Α. 53. ②) κρατῶ, χειρὸς ἔχων Μενέλαιον 'Ιλ. Δ. 154· Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχειν ποδὸς (τὸν Κενρόπονην) Π. 763, πρβλ. Δ. 488 (τοῦ κατωτ. Κ. 1)· ἔχειν τινὰ μέσην, ἀρπάσας αὐτὸν ἐν τῆς ὁδούς, ἀπὸ την μέσουν, ἐπὶ παλαιστῶν, 'Αριστοφ. Νερ. 1047· ἔχομαι μέσος δο αὐτ. ἐν 'Αχ. 71, 'Ιππ. 388, Βαρ. 469· μεταφ., φρεσιν ἔχειν, ἔχειν, φυλάττεν ἐν τῷ νῷ, 'Ιλ. Β. 33· νῷ ἔχ. τινα Πλάτ. Εὐθύνφ. 2Β, πρβλ. Πολ. 490Δ.

③) ὡς τὸ φέρω, φορέω, Λατ. gestare, ἐπὶ δηλων καὶ ἐνδυμάτων, φέρω, φορω, είμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὕδωροις Σοφ. Ζ. 538, πρβλ. 595· παρδαλένην ὕδωροις ἔχων Γ. 17· ἔχει δ' ὀλίγον σακος ὕδωροις Ε. 376· κυνέντη κεφαλῇ ἔχει 'Οδ. Ω. 231, πρβλ. Ρ. 122, 450· τάδ είματ' ἔχω Ρ. 24, πρβλ. 572, κτλ. · στολὴν ἀμφι σῶμα Εὐρ. 'Εξ. 554· στολήν, χιτώνα, κτλ., Σεν. Κύρ. 1. 4. 26, κτλ. ④) ἐπὶ γυναικός, κυνοφων, ἔχων ἐν γαστρι, Λατ. utero gestare, 'Ηρόδ. 5. 41, 'Ιππ. 1128G, 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14· πληρεις, ἐν γαστρι ἔχειν 'Ηρόδ. 3. 32· ὡσαύτως, πρὸς ἐστῆν ἔχειν 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Α'. 990. ⑤) ἀποκρύων, κωντῶν, Λατ. sustinere hostem, συνήνθως μετ' αἵτ. προσ., ἔχουσι γάρ ἀπαντας ἔκυνήμιδες 'Αχαιοι 'Ιλ. Ν. 51, Υ. 27· ἀπαντας δοτ., οὐδὲν οἱ ἔχον δοτέον, «πένσαν, ἔχωλασεν» (Σχόλ.), Η. 740· οἱ 'Ομ. μεταχειρίζεται: τὸν μέλλοντα σχήσως τὸ πλεῖστον ἐπὶ τάυτης τῆς ἐνόντας: ὡσαύτως μέσ. μέλλ. ἀσχήσομαις, μετ' αἵτ. ως τὸ ἐπεργ., ἔφαντο γάρ οὐκέτ 'Αχαιοις σχήσεσθαι 'Ιλ. Μ. 126, Ρ. 639. ⑥) κρατῶ στερεά, στερεων, ὀχήσεις εἰχον πολεος Μ. 456· θύρην ἔχει μονος ἐπιόλης Ω. 453· περιέχω, περικτείω, φρένες ἡπαρ ἔχουσιν 'Οδ. Ι. 301· οὐ γάρ οὖτι σάρκας τε καὶ σοτέα ἴνες ᔁχουσιν Λ. 219. ⑦) κατέχω τι, κρατω αὐτ., ἀπὸ δῆμοιστορ ἔχειν πάλαι, εἰχεν ἐχειρι, 'Ιλ. Ψ. 871· πλείστερον, τω μὲν δῆμοιστορ τε καὶ ἔχεις οὔσεντα ἡ πλοια ἀλλήγων ἔχεται μεριστες μάχεσθαι Ε. 569· συχ. αἵτ. επι. ιππω, ἡ ποιει, οὔγηρω, διευθύνω, ἐλάνων, πεδίσιον' ἔχον ὄκιας ἔπιπους Γ. 263, πρβλ. Δ. 760· φόδονδε Θ. 139· τῇ ρᾳ. ἔχον ἔπιπους Γ. 752, κτλ. παρεξ ἔχει διφρον 'Ησ. 'Ασπ. Ηρ. 352· ἀλλά μοι εἰφ', έπη ἔσχεις ίών εὑργέα νῆσα 'Οδ. Ι. 279· παρὰ τὴν ἡπειρον ἔχ. νέας 'Ηρόδ. 6. 95· κτλ. — αἰσχοινίων συχν. ἀπλ., ἀπει τούτου ἐπιπους ἡ νησιας, τῇ ρῃ ἔχει, κατ' ἔκεινης τὴν διεύθυνων ἔχεικολούνει τὸ πορεύται, 'Ηλ. Η. 378, πρβλ. Ψ. 422· Πύλονδ' ἔχον, ἔχεικολούνουν διεύθυνων πρὸς τὴν Πύλον, 'Οδ. Γ. 182, πρβλ. Σοφ. 'Ηλ. 720· ὡσαύτως (ἰδίως ἐν τῷ μέλλοντι σχήσω καὶ αὔρ. Βεχον), προσομηιουσαι, νέες ἔσχον ἐς τὴν Ἀργοιδία χώρην 'Ηρόδ. 6. 92· σχεῖν πρὸς τὴν Σαλαμίνα ὁ αὐτ. 8. 40· τῇ Δήλῳ, κατὰ τὸ Πιοσειδώνιον Θουκ. κλ. · ποτὶ σχήσιν δοκεῖς; 'Αριστοφ. Βάρ. 188. — 'Ακολούθως προσέτι, στυγεράν ἔχει δύσποτον ἀράν ἐπ' ἀλλοις, στρέψω αὐτὴν ἀπάντια εἰς ἀλλους, Σοφ. Φιλ. 1119· κλισίσις διημ' ἔχων, ἔχων τὸ ούμα προσηλωμένον πρὸς τὴν σκηνὴν, ἡ κατὰ τὸν Ιερόν: ἔχων τὸ πρότωτον σου κεχρυμένον ἐν τῇ σκηνῇ, ὁ αὐτ. ἐν Α. 193· ἀλλοσ' ἐμια, θατερά δὲ νοῦν ἔχη, ὁ αὐτ. εν Τρ. 272· τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει Εύρ. Φοίν. 620· δεύρου νοῦν ἔχει, ἔχει τὸν νοῦν σου ἐδῶ, ὁ αὐτ. ἐν 'Οδ. 1118· πρὸς τινα τῇ πόρος τι τὸν νοῦν ἔχειν Θουκ. 3. 22., 7. 19· οὐτω, πρὸς τῶν γνώμην ἔχειν διαυτ. 3. 25. ⑧) κατέχω, κρατῶ, τοὺς γάρ ἀνώνυμους σφους ἐπιπους ἔχειμεν, «κατέγειν» (Σχόλ.), 'Ηλ. Δ. 302, Η. 712· ἀνάγατις, σταματῶ, τινα Ν. 51, Υ. 27, Ψ. 720, καὶ 'Αττ.. χειρας ἔχων 'Αχιλῆσ, κρατῶν τὰς χειρας αὐτοῦ, Σ. 33· ἀλλά, οὐ σχήσιει χειρας, «ουνέρει, οὐκινέσει» (Εύστ.), 'Οδ. Χ. 70· ἔχον δύναν, «πένσειν, ἐπαυσεν» (Σχόλ.), 'Ηλ. Δ. 848, πρβλ. 116· ἔχον κύμα 'Οδ. Ε. 431· μῆθον σιγή Τ. 502· (οὐς ας, είχε σιγή καὶ ἐφραλε οὐδενι 'Ηρόδ. 9. 93). ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσι μῆθον 'Οδ. Ο. 445 οἰγα δεξ. στορια, ἐν ἡσυχία Εύρ. Ιππ. 660· Αποστ. 775, 56· πόδα αὐτ. ἐν Α. 1. 1159· πόδα ἔχων δικτός τινος ἔχον, τοῦ ἐν λ. πονς Ι. 5. d. 9) κρατῶ μακράν τινος, ἐμποδίζω, τινά ἀγοράων, νεῶν 'Ηλ. Β. 275, Ν. 687· γόνων Σοφ. 'Ηλ. 375· φόνου Εύρ. 'Ηρ. Μαιν. 1005· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ή τινα . σχήσιος ἀμυνέμεναι 'Ηλ. Ρ. 182· παρ' 'Αττ.. ἀναγατίξιν δικηπόδιον απὸ τοῦ νὰ πράξῃ τις τι, τοῦ μὴ καταδυναι Σεν. 'Αν. 3. 5, 11, πρβλ. Ελ. 4. 8, 5· ἔχον μὴ κτανειν Εύρ. 'Ανόρ. 686, πρβλ. 'Ηρόδ. 1. 158, κτλ. οὐκ δὲν ποτ' ἔχον ποτὶ ηγετειν πατρι Εύρ. 'Ιππ. 658· πᾶς γάρ ἀσκός δύο δινέρας ἔται το μὴ καταδυναι Σεν. 'Αν. 3. 5, 11· τὸ μὴ ἀδικειν Αισχύλ. Εύρ. 691, πρβλ. 'Ηρόδ. 5. 101· ὡσαύτως μετὰ μετοχ. ἔχη τινά βουθυτοῦντα Σοφ. Ο. Κ. 888· μαργώντα Εύρ. Φοίν. 1156. ⑩) κρατῶ, κατακρατῶ, δὲ οἱ χρήματα είχε βίσα 'Οδ. 230, πρβλ. Δημ. 867. 626· 'Εκτορ' ἔχει.. οὐδὲν ἀπέλασεν 'Ηλ. Ω. 115· πρβλ. 136· — αὐτὸς ἔχει, παρακαλῶ, ἔχε το σύ· εὐγενής τρόπος ἀποποίησεν, Εύρ. Κύκλ. 270. ⑪) προφυλάττω, σωκω, Ζ. Ζ. 100· ἐπὶ διπλούσιον, ὑπερασπίζω, προστατεύω, Χ. 322. ⑫) τηρῶ ἐν τινι καταστάσει (ἀνωτέρω Ι. 12), είχον ἀτρέμας σφέας αὐτούς 'Ηρόδ. 9. 54, πρβλ. 53, 'Αριστοφ. Θερ. 230· ἔχαυτὸν κατ' οἰκους 'Ηρόδ. 3. 79· ἐκποδῶν Δισχύλ. Ηέρ. 344, Σεν. οίγα νάπτη φύλω είχε Εύρ. Βάρχ. 1084· τούς στρατιώτας πολλὰ πεπονήκοτας... ἔχειν Σεν. Κύρ. 7. 2, 11.

III. μετ', ἀπαρεμεπ., ἔχη τὰ μέσα ἢ τὴν δύναμιν νὰ πράξῃ τι, είμαι ίκανός, συχν. απὸ τοῦ 'Ομήρου καὶ ἐφεζης, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρεμφ. ἀπορισ., ως ἐν 'Ηλ. Η. 217, π. 110, κτλ. σπανίως μετὰ παραπλεύσεως τοῦ ἀπαρεμφάτου, ἀλλ' οὐ πως ἔτι είχε, εἰσέτι δὲν δύνατο, 'Ηλ. Ρ. 354· οἰλάκ' ἔχωμεν, ἐφ' δύναμεν διανοεθα. 'Οδ. Ο. 281· οὐτω καὶ παρ' 'Αττ.. ἐξ οίων είχειν Εύρ. Ι. Δ. 1453· ως ἔχω ὁ αὐτ. ἐν 'Εχ. 614· ἀλλ' πάντοτε δυνάμεναι νὰ μπονούσαμεν παραπλεύσαν ἐπὶ τὸν συμφραζομένων. ②) μεθ' 'Ομ. οὐκ ἔχω, ἐπομένης; ἔκπρητης προτάσεως, οὐκ οἰδα, ἀγόνων, δεν εικένωρως..., οὐκ είχον τὰς οἰδας, οὐδὲν εικένωρως..., οὐκ είχον εἰς τὰς χειρας αἴσιας σηκώνων δισχύλ. Πρ. 905, πρβλ. 'Ισοχρ. 259C· οὐδὲν ἔχω πώς με χρή.. ἀφανίσαι Σοφ. Ο. Κ. 1710· οὐκ ἔχων διέ τη χρή λέγειν Σεν. Κύρ. 1. 4. 24· οὐκ ἔχω ποσι πεσω Σοφ. Τρ. 705· διπως μιολούιεθ' οὐδὲν ἔχω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1743· αὶ δύο συνάτην συνδιδούσανται ἐν 'Αντ. 270, οὐ γάρ είχομεν οὐδ' ἀντιφωνεῖν, οὐδὲν οὐδὲν πρέξαιμεν.

B. ἀμεταβ., ειρίσονται ἐν τινι κατεστάσεις ἀλλ' ἔχον [οὐτως], ώστε τάλαντα..., ἀλλ' είχον, δηλ. ήσαν ίσοις ως αἱ πλαστιγεις, 'Ηλ. Μ. 433· ξέω, ως δτε τις στερεή λίθος ήσθ σδηρος, 'κατάσιγ το πράγμα, στηγων.., ἡ καὶ ἀλλων; κοινότερον ἀντι τού διατελων ἐφ' οι παραγγέλλεις» (Εύστ.), 'Οδ. Τ. 494, πρβλ. 'Ηλ. Ν. 679, Ζ. 27. οὐδὲ οἱ έγχος ἔχ ἀτρέμας, ἐμενεν ήσυχον εις τας χειρας αὐτω, Σοφ. Ο. Κ. 1169· έχειν κατὰ χώραν 'Αριστοφ. Βάρχ. 793· διοι φυλακής ἔχειν, φυλάττεσθαι, Θουκ. 2. 81· ἔχ 'ήρεμα, μένε ήσυχος, ήσυχασσο, Πλατ. Κρατ. 399E, κτλ. · έγε δη, στάσου τωρ, ωστ. εν Προτ. 349D, Γοργ. 460Δ (ἐθα ίδια Ηινδι), κτλ. · έγε αύτού Δημ. 1109. 6· έχε νοῦν, έχε ούν, καὶ έχε μόνον δι το ς γέ 'Αριστοφ., Πλάτ., κτλ. ②) μετά γεν. απέχουμαι ἀπό τινος, πολέμου Θουκ. 1. 112· πρβλ. Γ. IV. 2. ③) μετά γεν. ώσαύτως, λαμβάνω μέρος εἰς τι, 'έχω νὰ κάμω με τι, μαντικής τε·